

Dosarul nr. 3ra-1248/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani (jud. I. Potînga)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Bostan, A. Pahopol, V. Negru)

ÎNCHEIERE

17 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Dumitru Visternicean

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Serviciul Fiscal de Stat

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății pe Acțiuni „Aroma” în procedura planului împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei din 8 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de către Serviciul Fiscal de Stat și menținută hotărârea din 16 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani

constată:

La 26 ianuarie 2015, SA „Aroma”, în procedura planului, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că prin decizia Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 104 din 24 septembrie 2014, s-a decis aplicarea în privința SA „Aroma”, pentru nerespectarea legislației conform prevederilor alin. (4) și (5), art. 5 din Legea cu privire la reglementarea repatrierii de mijloace bănești, mărfuri și servicii provenite din tranzacțiile economice externe nr. 1466 - XIII din 29 ianuarie 1998 cu modificările ulterioare, amendă în sumă de 84952 de lei, pentru nerespectarea termenelor de repatriere a mijloacelor bănești în proporție de 0,1 % din suma mijloacelor nerepatriate pentru fiecare zi calendaristică de întârziere, cuantumul amenzii fiind 40 % din suma mijloacelor nerepatriate.

Nefiind de acord cu decizia Inspectoratului Fiscal Principal de Stat, la data de 24 octombrie 2014 SA „Aroma” a depus contestație împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 104 din 24 septembrie 2014.

La 24 decembrie 2014 Inspectoratul Fiscal Principal de Stat a emis decizia nr. 382 prin care a considerat ca neîntemeiată contestația înaintată de contribuabilul SA „Aroma”, invocând lipsa temeiului legal de codificare sau anulare a deciziei contestate.

A specificat că organul administrativ incorect a interpretat legea, cât și circumstanțele cauzei.

A reiterat că în decizia nr. 104 din 24 septembrie 2014, Inspectoratul Fiscal Principal de Stat eronat a indicat că SA „Aroma” nu a efectuat procedura judiciară sau de arbitraj și de executare silită, deoarece SA „Aroma” s-a adresat în instanța de judecată pentru îndeplinirea măsurilor de rigoare privind încasarea de la SRL „Ucrbeltorg” a datoriei pentru producția alcoolică exportată în adresa SRL „Ucrbeltorg” (Ucraina) conform declarației vamale nr. 3027I11312 din 28 martie 2012 în sumă de 23025 de euro, contractul nr. 21V din 19 decembrie 2011 și a obținut câștig de cauză.

Prin hotărârea din 25 martie 2013 a Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani, SA „Aroma” a obținut câștig de cauză potrivit căruia suma menționată urmează a fi încasată de la SRL „Ucrbeltorg”, iar potrivit prevederilor Codului de executare, termenul de prezentare a documentului executoriu spre executare este de 3 ani din momentul devenirii definitive a hotărârii.

Și-a întemeiat pretențiile în baza prevederilor art. 8, 234, 239 – 248, 249 alin. (1) lit. b), 267 - 26, art. 271 alin. (1) lit. c) Cod fiscal și art. 166, 167 Cod de procedură civilă.

A solicitat admiterea acțiunii, anularea parțială a deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 104 din 24 septembrie 2014 și a deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 382 din 24 decembrie 2014, în partea prin care SA „Aroma” a fost sancționată în cazul relațiilor cu întreprinderea SRL „Ucrbeltorg”, cu suma de 77482 de lei.

Pe parcursul examinării cauzei, SA „Aroma” a depus cerere de completare a acțiunii, prin care a comunicat că SA „Aroma” a depus o cerere prealabilă către SRL „Ucrbeltorg”, iar la data de 10 septembrie 2012 SA „Aroma” s-a adresat la Procuratura Buiucani mun. Chișinău cu o cerere, prin care a solicitat adresarea Procuraturii Buiucani mun. Chișinău în instanța de judecată cu cerere de chemare împotriva SRL „Ucrbeltorg”.

A relatat că după intrarea vigoare a hotărârii din 25 martie 2013 emisă de către Judecătoria Buiucani mun. Chișinău, SA „Aroma” a solicitat de mai multe ori eliberarea titlului executoriu, care a fost eliberat abia în noiembrie 2015 și înaintat spre executare executorului judecătoresc Ana Popa, iar în paralel a fost inițiată procedura privind recunoașterea hotărârii pe teritoriul Ucrainei.

Prin încheierea din 16 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani s-a dispus înlocuirea pârâtului Inspectoratul Fiscal Principal de Stat cu succesorul său în drepturi Serviciul Fiscal de Stat.

Prin hotărârea din 16 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani acțiunea depusă de SA „Aroma” a fost admisă parțial.

A fost anulată decizia Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 104 din 24 septembrie 2014 asupra cazului de încălcare a legislației fiscale de către

SA „Aroma” în procedură de insolvență în partea sancționării cu amendă în valoare de 77482 de lei pentru nerespectarea termenilor de repatriere a mijloacelor bănești în relațiile cu SRL „Ucrbeltorg”, ca fiind neîntemeiată.

În rest, acțiunea în partea pretențiilor neadmise a fost respinsă ca fiind nefondată.

Prin decizia din 8 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel declarată de către Serviciul Fiscal de Stat și menținută hotărârea din 16 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani.

La 19 iulie 2018, Serviciul Fiscal de Stat, a declarat recurs împotriva deciziei din 8 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel, casarea parțială a hotărârii primei instanțe în partea în care a fost admisă parțial acțiunea cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel considerând-o ca ilegală și neîntemeiată, menționând că la emiterea acesteia instanța de apel a aplicat eronat normele de drept.

A menționat că potrivit prevederilor art. 5 alin. (7) lit. b) din Legea cu privire la reglementarea repatrierii de mijloace bănești, mărfuri și servicii provenite din tranzacțiile externe nr. 1466-XIII din 29 ianuarie 1998, nu sunt supuse sancțiunilor pecuniare sumele nerepatriate de la export-import provenite din tranzacțiile economice externe dacă, în decurs de 3 luni de la data expirării termenului de repatriere, partenerului extern i-au fost înaintate pretenții și/sau dacă, în termen de 6 luni de la data expirării termenului de repatriere, față de acesta a fost începută procedura judiciară sau de arbitraj – pe toată perioada examinării litigiilor în instanțele judecătorești/de arbitraj și executării hotărârilor emise.

A considerat că instanța de apel respingând argumentul Serviciului Fiscal de Stat invocat în cererea de apel suplimentară, precum că termenul de 6 luni prevăzut la art. 5 alin. (7) lit. b) din Legea cu privire la reglementarea repatrierii de mijloace bănești, mărfuri și servicii provenite din tranzacțiile externe nr. 1466-XIII din 29 ianuarie 1998, urma a fi instituit în temeiul hotărârii irevocabile a Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani din 25 martie 2013, instanța de apel neîntemeiat a concluzionat că termenul respectiv a fost instituit prin lege, iar hotărârea judecătorească nu poate fi contrară legii.

Cu referire la prevederile art. 3 alin. (1) din Legea cu privire la reglementarea repatrierii de mijloace bănești, mărfuri și servicii provenite din tranzacțiile externe nr. 1466-XIII din 29 ianuarie 1998, care stipulează că agenții economici rezidenți ai Republicii Moldova, sunt obligați să repatrieze mijloacele bănești în contractele de vânzare-cumpărare, în termenul stabilit în contract, dar nu mai mult de 2 ani de la data expedierii mărfurilor respective sau efectuării plății pentru marfă, a remarcat că SA „Aroma” în baza declarației vamale nr. 3027I11312 din 28 martie 2012, a exportat producție alcoolică în adresa SRL „Ucrbeltorg” (Ucraina), astfel termenul de repatriere fiind data de 28 martie 2014.

A susținut că conform hotărârii din 25 martie 2013 a Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani, devenită irevocabilă prin neatacare, SA „Aroma” a obținut câștig de cauză prin care suma de 23025 de euro urma a fi încasată de la SRL „Ucrbeltorg” și că

astfel, termenul de 6 luni prevăzut la art. 5 alin. (7) lit. b) din Legea cu privire la reglementarea repatrierii de mijloace bănești, mărfuri și servicii provenite din tranzacțiile externe nr. 1466-XIII din 29 ianuarie 1998, urma a fi instituit în temeiul acestei hotărâri, care a expirat la data de 25 septembrie 2013.

Pe când SA „Aroma” nu a prezentat careva acte care ar proba faptul că în termenul de 6 luni, și anume că în perioada 25 martie 2013 - 25 septembrie 2013 a fost înaintată față de SRL „Ucrbeltorg” procedura de executare și încasare a datoriilor.

A obiectat că SA „Aroma” nu a respectat termenul de repatriere a mijloacelor bănești.

La 1 octombrie 2018, SA „Aroma”, în procedura planului, a depus referință prin care a solicitat de a declara recursul înaintat de către Serviciul Fiscal de Stat ca fiind inadmisibil.

La 11 octombrie 2018, SA „Aroma”, în procedura planului, a depus referință suplimentară, prin care de asemenea a solicitat de a declara recursul înaintat de către Serviciul Fiscal de Stat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 15 iunie 2018, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire (f. d. 197 vol. I) și care a fost recepționată de către recurent la 18 iunie 2018 fapt confirmat prin ștampila Serviciului Fiscal de Stat aplicată pe scrisoarea de însoțire (f. d. 203 vol. I).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 19 iulie 2018 împotriva deciziei din 8 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Serviciul Fiscal de Stat nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Serviciul Fiscal de Stat, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Serviciul Fiscal de Stat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Serviciul Fiscal de Stat se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu

Dumitru Mardari

Dumitru Visternicean